

Henvisning:

Dette er en nøjagtig oversættelse af den stenografisk protokollerede tale, som Bruno Gröning holdt i begyndelsen af september 1949 på Traberhof ved Rosenheim.

Optagelsen af Bruno Grönings foredrag med hans originalstemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internet-adresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Tale af Bruno Gröning, Rosenheim, i begyndelsen af september 1949

"Smerterne er anderledes ..."

Smerterne er anderledes, det er de såkaldte reguleringsmerter, idet de syge steder er blevet påvirkede og gør noget ondt, men ikke som tidligere. Disse smerter må være nogle andre. De behøver ikke at tro, at jeg ikke har taget smerterne fra Dem, men de smerter, De nu mærker, er de såkaldte reguleringsmerter. Føl venligst selv efter, og De vil selv konstatere det.

Jeg beder dem, der har stive led, om at bevæge dem. Blinde beder jeg om at lukke øjnene et kort øjeblik, og lægge mærke til, hvad der sker i deres krop. Jeg lader Dem vide, at alle, som står foran mig, allerede er blevet påvirkede. Hvis en og anden måske tror, at han her lige på stedet straks bliver helbredt, så tager han fejl. For en fuldstændig helbredelse behøver også sin regulering; alt efter størrelsen og alsidigheden af sygdommen. Men jeg ved ganske bestemt, og kan allerede sige Dem, at De alle, så vidt De er berettigede til at modtage en helbredelse, snart vil fortælle mig, at De virkelig har modtaget denne helbredelse.

(glade tilråb)

Jeg har sagt: "De, der er berettigede". Jeg lader Dem vide, hvem der er berettigede. Et menneske, der allerede har den guddommelige tro i sig og har levet med den, er berettiget. Den, der har mistet troen på Vorherre, troen på vor himmelske far, men nu igen er parat til at optage den i sig og leve med den, er mindre berettiget.

Uden Vorherre er vi mennesker slet intet; vi er overhovedet intet. Vi kan ikke tænke vores himmelske far væk. Vi er og bliver alle Guds børn. Den eneste far vi har, er og bliver Vorherre.

(glade tilråb)

Den eneste læge for alle mennesker på denne store, guddommelige jord, er og bliver Vorherre.

Jeg må ikke glemme at give Dem dette med på vejen: Vær én gang egoist, for disse småord er ikke opstået omsonst. De skal være egoist! De må være det for at få

sundheden, for at have en berettigelse til livet. Hvem har givet Dem livet? Ene og alene Vorherre, og han vil give Dem sundheden. Lev med ham hele Deres liv.

(stor jubel; mange synger: "Store Gud, vi priser dig"; stemme: "Vi beder Dem af hele vort hjerte om, at De vil blive i Tyskland!")

Jeg lover Dem alle, at jeg bliver i Tyskland, til jeg har indrettet alt her på den tyske jord sådan, at alle mennesker kan få del i størst mulig hjælp.

(glade tilråb)

Jeg har gang på gang ladet Dem vide, at jeg ikke spørger noget menneske om hans religion eller nation, for vi er alle mennesker, som får lov til at leve her på denne store, guddommelige jord, og vi hører sammen.

Begyndelsen til at give alle mine brødre og søstre den rene, guddommelige helbredelse, skal nu engang ske på den tyske jord, fordi jeg føler mig som tysker, og er tysker ligesom De. Men alligevel må jeg ikke gøre forskel mellem os og vore naboer. Vi må ikke glemme, at det er vore medmennesker. Vi er alle lige, og vi er og bliver alle Guds børn.

(glade tilråb)

Jeg har, da man begyndte at bekæmpe mig, ladet tyskerne vide, at jeg ikke vil lade noget være uforsøgt, og at jeg alene vil optage kampen, for at De alle skal få del i hjælpen; komme, hvad komme vil! Jeg lader Dem også vide, at jeg engang må forlade Tyskland, fordi min pligt forlanger det. Jeg får kaldet, at "jeg må hjælpe alle mennesker", og jeg skal vide at hjælpe Dem alle. Så snart jeg har indrettet disse kursteder i Tyskland, er det ikke nødvendigt at jeg opholder mig blandt Dem. Overalt, også i udlandet, må jeg lade alle mennesker vide, hvad det drejer sig om. Vi hører nu engang sammen; også mennesker, som tilhører et andet folk, hører sammen med os. Elsk jeres næste som jer selv!

(glade tilråb)

Og dermed vil jeg så også ganske kort sige, at verdensfreden så vil være sikret for alle tider.

Jeg håber, at De med disse korte ord har forstået mig.

(tilråb: "Ja, ja")

Jeg gør kun min pligt, og alt dette sker i Guds navn.

(tilråb)

Af hele mit hjerte ønsker jeg Dem det allerallerbedste, jeg ønsker Dem den bedste sundhed. Vær ren, gør Dem fri af alle smudsigheder, skub Satan ud af Deres krop, tag Vorherre ind i Dem, lad Vorherre bo i Deres hjerte, så vil De beholde Deres sundhed hele livet.

(stor glæde blandt tilhørerne)

Jeg ved, som det altid har været tilfældet, at en og anden har bedt om hjælp til deres familiemedlemmer, til deres bekendte og syge slægtninge, at også de må få del i hjælpen. Han må holde sengen, han kan ikke gå, han kan ikke tåle at blive kørt, han hiver efter luft, han kalder på Gud, han beder for sit liv, han beder om hjælp. Også disse mennesker skal få del i hjælpen.

(glade tilråb)

Og nu beder jeg Dem om ikke at gå skuffede hjem. Tag disse ord til Dem: Jeg er her for hele menneskeheden. Jeg må gøre min pligt. Jeg må hjælpe. Det forlanger Vorherre.

Og når helbredelsen er blevet mærkbar i Deres krop, beder jeg Dem om at dokumentere for mig, at det er en kendsgerning. Jeg har allerede tusinder af adresser, som bevidner, hvad jeg indtil nu har gjort af godt for mennesker.

Jeg lader Dem også vide, at jeg hele tiden, af hele mit hjerte kun ønsker mine værste dødsfjender, den ene som den anden, det allerbedste.

At mennesker er blevet onde, kan de på den anden side ikke gøre for, for Satan har boret sig ind i nogle enkelte, og har gjort alt for at bemægtige sig dem. Jeg beder Dem alle af hele mit hjerte: Gør Dem fri af det onde, af Satan. Han hører ikke os til! Han hører til et andet sted. Vi er og bliver Guds børn.

Dr. Zetti taler

Hr. Gröning har bedt mig meddele Dem, at De nu roligt skal gå hjem og meddele Deres medmennesker, at ingen foreløbig skal komme her, men først, når De i pressen eller i radioen hører, hvor og hvordan og hvornår hr. Gröning kan komme. Hr. Gröning er, som jeg allerede har meddelt i dag, godt på vej til at få godkendelse.

(glade tilråb)

Hr. Gröning må nu desværre straks videre, og der kan derfor ikke finde nogen enkeltmodtagelse eller lignende sted.

Kilde:

FREIE ARBEITSGEMEINSCHAFT BRUNO GRÖNING (Hrsg.): Das Tor zum Weg (Stephanskirchen bei Rosenheim 1969) Nr. Pfingsten), S. 14-17